

подмуклогъ, несносногъ и осветожедногъ отечестволюбия, ёръ оно є често поводъ най-црни дѣла; нѣму су изванъ свогъ отечества сви неприятельи; оно често служи само за превидно-оправданѣ увређени човечески права и злоупотребљне силе надъ слабимъ суседима или другимъ народима принадлежећу децу отечества. Ми съ овимъ Боже наасъ сачувай! неће мо ни некои начинъ да отечество-любис осудимо, него само желимо, да оно свой стари характеръ остави, и онай човечества на себе прими. Ни ћданъ одъ стари народа именито: Грци, Римляни и Чифути нису били одъ погрешке овогъ једностралногъ отечество-любия слободни; они су само себе, свою землю и свой народъ познавали и почитовали, све друго изванъ свога отечества презирали и угњетавали, и тако нису допустили, да се мисао чистогъ човечества сасвимъ развије. Сви други народи били су Грцима βαρβαροι т. є. полуудивљаци, полулюди, за робове рођена створења, безъ свакогъ права на право, достоинство и слободу. Шта више, Римљанину није био робъ ни персона, него само стварь, као што намъ његови закони доиста сведоче. Римљани су свое робове у позориштама на муке мећали, и да прелюбодѣйствую натеривали. Чивутинъ називао є друге народе гомимъ т. є. язичницима, нечистима, робовима, неприятельима, онъ є све мрзео што Чивутинъ није. Кой свой народъ презире, свой језикъ